

Mé nepálské trable

Něco na něm vonělo deštěm. Příjemným, tichým, hřejivým a konejšivým deštěm, který spláchne pálivé aroma Káthmándú, toho bezútěšného města, kde se prolíná dobro se zlem v roztodivný shluk pachů, vůní, chutí a pocitů. Uběhlo desetiletí a mnoho se toho nezměnilo. Pořád jsou tu žebráci bez rukou a nohou, pouliční děti závislé na čichání lepidla a obelhávání turistů, maminy s novorozenci v náručí, které se krčí u zaprášených obrubníků. Jsou to profesionálové ve své profesi. Zraněné údy, hluboký černý kukuč ulepený smogem i ta mimina jsou nakonec zejména prostředkem. Prostředkem k tomu „vydělat“ si víc peněz.

Na Utsava narazím prakticky okamžitě. A to doslova. Zakopnu o něj, jak leží na zemi haly, zabalený do deky a odfukující v pro mě absolutně nepochopitelně nepohodlné pozici. Jako by mi v životopise zatajil někdejší pozici khalasiho. Ale možná to mají všichni prosí Nepálci v krvi. Tuhý kořínek, přijímat realitu, žít přítomností a nebrblat.

„Co se děje?“ vyskočí Utsav do dřepu a tváří se takřka omluvně, namísto aby se naštvál, že jsem ho právě kopla do hlavy.

Konečně Jägermaiste plní, co má. Nenuceně si k němu přisednu a opatrně, zdánlivě ale bez postranních úmyslů, mu sáhnou na čelo.

„Promiň, že jsem do tebe vrazila. Šla jsem za Lindou do pokoje, podívat se, jestli přijel ten její Ananas.“ Oba se zasmějeme. Drobný Nepálec, věčně v oranžovém a s dredy do všech stran, skutečně připomíná ovoce, kterým se nechá jmenovat. Utsav mě

nesměle chytne za ruku a spustí ji z čela. Spontánně a přirozeně, nejspíš proti své zdravé vůli, na mě mrkne. Nakonec se asi všude na světě flirtuje stejně.

„Neblbni a jdi spát do pokoje k Rabině,“ kývnu na něj. „Ani mě nenapadlo, že bys plánoval spát na zemi, když sis došel pro tu deku!“

„Jinde nebýt místo,“ pokrčí rameny, ale vděčně se odebere do pokoje. Za chvíli uslyším proud vody ze sprchy a hotelovou halu, kde žádné dveře pořádně netěsní, zaplní horká pára. Modlím se ke všem svatým, aby měla Linda zamčeno (a já ji *takhle pozdě* už přece nemohla budít). Nevím, jaký z miliard hinduistických bohů mi vyšel vstříc, anebo je to spíš tím, jak zlehka jsem vzala za kliku. Do Lindina pokoje se opravdu nemůžu dostat.

Mladík má puštěnou televizi, kde hraje nepálský film, kterému nerozumím ani slovo. Sedne si na židli a pokyne mi, abych si lehla na postel.

„Já budu překládat, chceš?“

Ze začátku jsem nechtěla. Chtěla jsem vypnout televizi a jeho do postele. Jak se ale začal odvíjet příběh a jak mi Utsav vysvětlil, že to, co se děje na zrnící obrazovce, se ve skutečnosti dodnes

odehrává na mnoha odlehlých místech Nepálu, zcela mě to pohltilo.

„Tahle holka, co brečí, ona se vdávat. Nechce, protože svatba domluvená. Oni nemít láska. Ten muž o dvacet let starší a ona ho neznat. Ona ráda jiný kluk z vesnice. Ona patnáct let, chce školu a třeba jednou pracovat, nechce zatím děti,“ začne Utsav a trochu se zamračí. „Dnes svatby dětí oficiálně zakázaný v Nepál. Holky můžou vdávat když jim osmnáct let a muži jednadvacet.“ Nemusel mi to ani říkat, abych věděla, že se to stejně málokde dodržuje.

„Co tvoji rodiče?“ ptám se a naivně dodám: „Brali se z lásky?“ Utsav těžce polkne a jeho dokonale řezané rysy ztvrdnou.

„Samozřejmě ne. Moje máma ani neumět číst a psát.“ Přijdu si hloupě, že jsem se ptala. Tehdy to muselo být úplně jiné. Porozumím, že prakticky všechny sňatky domlouvali rodiče.

„A jak je to mezi nima teď? Zamilovali se do sebe nakonec, jak se říká? Klape jim to?“ vyptávám se zvědavě a záhy bych se propleskla. Už si nepřijdu hloupě, že se vyptávám, je mi ze sebe zle.

„Táta umřel, když já dva roky. Nepamatuju si ho.“ Utsav se na chvíli odmlčí, pak se na mě podívá a k mému překvapení pokračuje. Pochopím, že jeho otce zavraždili v Indii, kam jezdil za prací. Utsavova matka tak přišla o manžela, tři děti o tatů a chudá rodina o živitele. Dnes vím, že dodnes není úplně jasné, co se s tím mužem stalo. Mohl i spáchat sebevraždu, možná to byla nehoda, jeho žena dlouho doufala, že přece jen žije.

MLčím. Nevím, co říct. Rázem jsem vystřízlivěla. Soucitně mu položím ruku na stehno. Teď v tom není flirtu ani za mák.

Bezelstně se usměje a jako bych já byla ta, kdo potřebuje utěšit, svěří se mi, že on znal tatů jenom chvíli. Brzy po jeho narození odjel do Indie za prací, protože vydělat něco, co by stálo za řeč, bylo – a dodnes je – v Nepálu velmi těžké. Muži, kteří mají rodinu, stále odjíždí, když ji chtějí řádně finančně zabezpečit. Posílají peníze a vrací

se za manželkami a dětmi na *dovolenou* párkrát za rok, několikrát za pár let. Záleží, kde a jak se jim podaří uchytit.

Když vidím svět nořící se do tmy na vlastní oči, vždycky mě podivně bolí u srdce. Snad že jsem vždy nějak podvědomě cítila konec – konec dne, že jsem o další den blíž konci. Konci čeho? Kdoví. Dnes bych snad řekla, konci jedné iluze a snad začátku nové. Pořád nevím... a Kdo ví?! Každopádně rána a východy slunce na mou náladu mají docela opačný efekt. Ať se

předtím cítím sebehůř, když se mi poštěstí zahlédnout rudý kotouč valící se nad obzor, mé srdce zaplesá nadšením. Nový začátek. Svět je tak štědrý, že mi dává další den Života!

Jak to bylo dál? Dozvíte se v knížce Mé nepálské trable!
Pokračování čtyřnásobného bestselleru Mé nepálské lásky

TADY: <https://www.michaelagautam.cz/kniha-pokracovani/>